

Sygn. akt IXKa 387/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Sędziowie - **SSO Marzena Polak**

- **SSO Rafał Sadowski**

Protokolant - **stażysta Mateusz Holc**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń - Wschód w Toruniu **Joanny Winogrodzkiej**

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017r.,

sprawy **E. M.** oskarżonego o przestępstwo z art. 180a kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **Prokuratora Rejonowego Toruń - Wschód w Toruniu** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 06 kwietnia 2017r., sygn. akt VIIIK 174/17

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze **obciąża** Skarb Państwa.

sygn. akt IXKa 387/17

UZASADNIENIE

E. M. został oskarżony o to, że w dniu 27 grudnia 2016 roku w T., przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki A. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji wydanej przez Prezydenta Miasta T. nr (...) z dnia 8.11.2011r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi –

- **tj. o czyn z art 180a kk.**

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 roku **Sąd Rejonowy w Toruniu** w sprawie o sygn. akt VIIIK 174/17:

I. uniewinnił oskarżonego;

II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **Prokurator Rejonowy Toruń - Wschód w Toruniu**, który zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, dotyczących strony podmiotowej czynu oskarżonego E. M., polegający na niesłusznym przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do stwierdzenia, że oskarżony obejmował swoją świadomością i wolą niezastosowanie się, poprzez prowadzenie pojazdu, do decyzji o cofnięciu uprawnień, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że działanie oskarżonego nosiło cechy umyślności i wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 180a kk.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna.

Podzielając ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy oraz akceptując wynikające z niej ustalenia faktyczne, stwierdzić należy, że apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżony E. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 180a kk. Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że działanie oskarżonego w tej konkretnie sprawie nosiło cechy umyślności.

Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowody nie dał postaw do przyjęcia, że oskarżony obejmował swoją świadomością i wolą niezastosowanie się do decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Przestępstwo z art. 180a kk może być popełnione tylko umyślnie. Zgodnie z art. 9§1 kk czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny). Przyjęcie zamiaru ewentualnego musi opierać się na pewnym ustaleniu, że określony skutek był rzeczywiście wyobrażony przez sprawcę, a także iż był przez niego akceptowany (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 września 2012r., IIAKa 241/12, LEX nr 1238638). Umyślność oznacza więc, że sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego.

Jak ustalono w przedmiotowej sprawie E. M. posiadał wiedzę o istnieniu ostatecznej decyzji administracyjnej, na mocy której cofnięte zostały mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Posiadał on jednak niemieckie prawo jazdy, którym posługiwał się także w Polsce. Oskarżony uważał, że mimo cofnięcia uprawnień w Polsce, może jeździć samochodem, gdyż ma niemieckie prawo jazdy. Kilukrotnie był zatrzymywany do kontroli drogowych podczas których nie kwestionowano jego uprawnień do kierowania pojazdami. Ponadto w dniu 19 sierpnia 2016 roku, kiedy udał się do Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta T., uzyskał od pracownika informację, że w przypadku posiadania zagranicznego prawa jazdy może prowadzić pojazdy na terenie Polski. Po wizycie tej utwierdził się w przekonaniu, że wydana decyzja odnosi się tylko do krajowych uprawnień i ma on prawo poruszania się pojazdami na terenie Polski. Jego przekonanie na ten temat zostało także potwierdzone przez zamieszczoną na stronie internetowej Komendy Głównej Policji informację dotyczącą zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz 541), które miały wejść w życie w dniu 18 maja 2015 roku, a z której wynikało, że prawo jazdy wydane za granicą, mimo cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami zachowuje ważność i nie ma podstaw w takiej sytuacji do zarzucania kierowcy popełnienia przestępstwa z art. 180a kk.

Prawdą jest, że w maju 2016 roku E. M. został zatrzymany w T. do kontroli drogowej i niemieckie prawo jazdy nie zostało wówczas uznane za upoważniające do kierowania pojazdami na terenie Polski i w następstwie czego został on oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 180a kk, a następnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. (...)z dnia 25 stycznia 2017 roku, sygn. akt (...), który został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...)z dnia 11 maja 2017 roku, sygn. akt (...). Wskazać jednak należy, że sam fakt wszczęcia w maju 2016r. postępowania przygotowawczego w tej sprawie, a następnie skierowania aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w G. (...)nie przesądzał przecież automatycznie o winie E. M.. Takim przesądzeniem winy jest dopiero prawomocne skazanie. Natomiast E. M. w sprawie niniejszej został oskarżony o popełnienie czynu z art. 180a kk w T., w dniu 27 grudnia 2016 roku, a więc jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd Rejonowy w G. (...)w sprawie (...). Tym samym w chwili kierowania pojazdem w dniu 27 grudnia 2016 roku nie wiedział on czy rzeczywiście czyn ten stanowi przestępstwo, a wręcz przeciwnie, w świetle wspomnianej wyżej wizyty w dniu 19 sierpnia 2016r. w Wydziale

Komunikacji Urzędu Miasta T. miał prawo przypuszczać, że posługiwanie się niemieckim prawem jazdy w jego sytuacji jest dopuszczalne.

Podkreślenia w przedmiotowej sprawie wymaga, że samo przeświadczenie oskarżonego o tym, że jego zachowanie nie jest zabronione przez ustawę nie jest oczywiście wystarczające. Dlatego też w sprawie (...)Sądu Rejonowego w G. (...)został on uznany prawomocnie winnym popełnienia czynu z art. 180a kk.

W przedmiotowej sprawie zaistniały jednak dodatkowe okoliczności, które nie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu winy. Wprawdzie w dniu 27 grudnia 2016 roku toczyło się już przeciwko E. M. postępowanie przed Sądem Rejonowym w G. (...)o czyn z art. 180a kk, jednakże, jak wyżej wskazano, z innego źródła otrzymał on informację, że takie zachowanie nie stanowi czynu zabronionego. Płynęły więc do niego sprzeczne informacje dotyczące zachowania, którego się dopuścił. W ocenie oskarżonego mógł więc on posługiwać się niemieckim prawem jazdy, co potwierdzone zostało przecież przez pracownika Wydziału Komunikacji i informację ze strony internetowej Komendy Głównej Policji. Tym samym stwierdzić i przyjąć należy, że ocena E. M. była w tej sytuacji uzasadniona. Przyjął on bowiem pewną tezę, która została potwierdzona przez inne, co należy podkreślić, fachowe podmioty.

Tym samym nie można stwierdzić, że samo wcześniejsze prowadzenie przeciwko oskarżonemu postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w G. (...)świadczy jednoznacznie o umyślności jego działania w przedmiotowej sprawie, bowiem jak wyżej wskazano nie przesądza to o winie i przestępności czynu. Przyjęcie przez E. M., iż czyn którego się dopuścił nie stanowi przestępstwa było uzasadnione w okolicznościach przedmiotowej sprawy, a to z uwagi na płynące do niego wspomniane wyżej informacje.

Wobec powyższego należy zgodzić się z Sądem I Instancji, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie dał oczywistych podstaw do przypisania oskarżonemu umyślności działania i przyjęcia tezy, że obejmował on swoją świadomością i wolą niezastosowanie się do decyzji Prezydenta Miasta T. z dnia 8 listopada 2011r., na mocy której cofnięto mu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Tym samym zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Jednocześnie Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

Na koniec należy zaznaczyć, że uniewinnienie oskarżonego w przedmiotowej sprawie nie oznacza, że pomimo cofnięcia uprawnień może on kierować pojazdami, jeżeli posiada zagraniczne prawo jazdy. Jak wyżej wskazano, oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przedmiotowe przestępstwa z art. 180a kk, jednakże nie można było mu przypisać w tej konkretnej sprawie umyślności, która stanowi znamię strony podmiotowej. W chwili obecnej oskarżony ma już świadomość, że zachowanie takie stanowi czyn zabroniony, bowiem w sprawie (...) Sądu Rejonowego w G. (...)zapadł już prawomocny wyrok. Także w przedmiotowej sprawie stwierdzono, że w przypadku cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami, posługiwanie się zagranicznym prawem jazdy nie stanowi o braku przestępstwa z art. 180a kk. Dlatego też w przypadku kolejnego dopuszczenia się przez oskarżonego podobnego zachowania, a więc czynu z art. 180a kk nie będzie możliwe już przyjęcie po jego stronie braku umyślności, a sam oskarżony nie będzie mógł powoływać się na działanie pod wpływem błędu.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, obciążono Skarb Państwa.